

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 5 năm 2015

Số 237

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tu sửa không lo cứ lo chuyện làm vua có ích lợi gì không ?
2. Làm sao quản lý lục căn lục trần được ?
3. Niệm Phật khai triển nguyên lý của Trời Đất, có thể cứu lục căn lục trần thoát nạn không ?
4. Ốc người khoa học khám phá ra có cả 100 tỷ tế bào, có thể phát triển đến vô cùng, làm người biết được điều này không chịu tận dụng khối óc để tiến hóa thì rất uổng ?
5. Tự ái do đâu sanh ra ?
6. Sự tham muốn do đâu mà có ?
7. Chuyện Trời Đất làm là chuyện gì ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 18/07/97 5 :45 AM 1) Hỏi: Tu sửa không lo cứ lo chuyện làm vua có ích lợi gì không ? Đáp: Thừa sai một li đi một dặm là vậy. Tu là tự thức, hướng về thanh tịnh mà tu tiến, thì mới có kết quả tốt ở tương lai từ đời lẫn đạo. Ngược lại thì chỉ giam mình trong động loạn mà thôi, ngồi vị thanh tịnh có không ngồi, kiếm chỗ thiêu thân chẳng có ích gì cho tâm thân cả. Kệ : Thực hành tự sửa mới thông qua Đời đạo phân minh tự tiến hòa Bồ ngờ không hành tăng xáo trộn Không tu không tiến ở tăng ma.	Montréal, 19/07/97 1 :15 AM 2) Hỏi: Làm sao quản lý lục căn lục trần được ? Đáp: Thừa muốn quản lý lục căn lục trần thì phải dốc lòng thực hiện Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, tức là luồng điện trung tim bộ đầu càng ngày càng nhẹ thì mới thấy rõ lục căn lục trần, lúc ấy mới giảng cho chúng nó hiểu được nguyên lý của Trời Đất mà tu theo chủ nhơn ông tức là phần hồn, không giám làm điều sai quấy phá hoại tâm thân. Kệ : Tu hành đồng nhịp từ ngoài trong Chẳng có lỗi thôi sống một lòng Uyển chuyển tâm thành theo điện giới Thực hành rốt ráo chẳng lo phòng.
Montréal, 20/07/97 1 :15 AM 3) Hỏi: Niệm Phật khai triển nguyên lý của Trời Đất, có thể cứu lục căn lục trần thoát nạn không ? Đáp: Thừa siêng năng niệm Nam Mô A Di Đà Phật bằng cách co lưỡi răng kẻ răng, chấn động trong nội thức sẽ khôi phục và quy không nhẹ nhàng. Kệ : Thực hành từ tối đến sáng choang Khai mở tâm linh rất dịu dàng Mỗi đạo tình đời không dấy động Quy y Phật Pháp trí tâm an.	Montréal, 21/07/97 4 :00 AM 4) Hỏi / Đáp: Ốc người khoa học khám phá ra có cả 100 tỷ tế bào, có thể phát triển đến vô cùng, làm người biết được điều này không chịu tận dụng khối óc để tiến hóa thì rất uổng. Kệ : Dững hành phát triển trí tâm nhanh Đạt giới mình tâm tự thực hành Chẳng có lụy phiền tâm chẳng động Thực hành tiến hóa chẳng còn tranh.
Montréal, 22/07/97 1 :45 AM 5) Hỏi: Tự ái do đâu sanh ra ? Đáp: Thừa tự ái do tánh thị phi, hay muốn biết chuyện người khác, chuyện chính mình không muốn ai biết, xấu tánh, tưởng lầm là mình giỏi hơn hết. Kệ : Thị phi lại muốn làm thầy đồ Chỉ vẽ lung tung tạo trận đồ Tha thiết không thành sanh đồ vỡ Tánh hư tật xấu lại hồ đồ.	Atlantic city, 23/07/97 2 :45 AM 6) Hỏi: Sự tham muốn do đâu mà có ? Đáp: Thừa do sự tham dục tạo thành một tập quán ràng buộc tâm thức sân si và eo hẹp rất khó mở thức hòa đồng, thiếu dững mãnh và thiếu tự tin. Kệ : Thực hành sáng suốt tự tâm mình Giải quyết hành trình tự cứu mình Phật Pháp quân bình trong ý thức Quý yêu muôn loại tự mình mình.
Olympia, 24/07/97 6 :35 AM , Thiền viện Nhẫn Hòa 7) Hỏi: Chuyện Trời Đất làm là chuyện gì ? Đáp: Thừa chuyện Trời Đất làm là không lo mà có, không làm mà thành, trong luật tự nhiên và hồn nhiên là vậy. Mọi người tự phát tâm và không cần tính toán, thì mới thấy được uy lực của Thượng Đế. Người tu thanh tịnh thì mới thấy rõ mọi sự cũng sẽ trở về không, luôn luôn cảm thức được cõi vô cùng là vậy. Kệ : Xa xưa vẫn có vẫn như nay Thay đổi bề ngoài chẳng đổi thay Tâm tu có sẵn duyên tự tiến Mất đời hiểu được vẫn còn may.	

DUYÊN TÌNH ĐẠO ĐẠT (tiếp theo)

...

Cho nên các bạn đã đụng nhiều, nhiều người đụng rồi, đụng nhiều chuyện khó khăn, nhiều chuyện nan giải muốn tức học máu nhưng mà rồi cũng qua, mới thấy khả năng của

mình không hoang phí; sự công phu của mình kết quả, có sự sáng suốt liên kết với mình bất cứ giờ phút nào. Nếu mình hướng thượng một chút là mình giải được một cái tâm tư rối loạn của mình, chính các bạn đã làm. Đó, rồi nói bên trên kể ơn giúp các bạn thì các bạn đâu có thấy nhưng mà các bạn phải xác định rõ ràng các bạn đã nhờ sự công phu mà các bạn gỡ rối cho các bạn được. Trong lúc các bạn bàn bạc với nhiều người mà gỡ không nổi nhưng mà trong lúc bạn thanh tịnh lại, bạn gỡ nổi, bạn thấy không? Nên tin nơi khả năng của các bạn là hơn. Rồi lúc đó bạn nắm cái sáng suốt thì cái sáng suốt trên kia người ta chiếu hóa giúp bạn không mấy hồi. Đó, không cần sự cảm ơn các bạn nhưng mà chỉ cần sự công phu tinh tấn của các bạn mà thôi chớ không cần ăn uống gì của các bạn, chỉ cần cái sự công phu tinh tấn của các bạn là đủ rồi, thấy không?

Nhiều bạn ngồi đây, xét cái quá trình từ khi mới gặp pháp này rồi tới bây giờ các bạn đã lướt qua bao nhiêu sự khó khăn của nội tâm; chấn động trí óc các bạn hết nhưng mà các bạn cũng khôi phục được thanh tịnh. Nhờ đâu? Nhờ sự công phu và khả năng của các bạn, thấy rõ chưa? Cho nên, gắng để tiến, cái kết quả có rõ ràng nhưng mà nhiều người phủ nhận vì nó quá động loạn. Vì nó còn nuôi dưỡng cái tham, lấy cái tham làm cái hàng rào thay vì tình thương và đạo đức thì nó bị khổ ở trong đó. Còn nó đẹp cái hàng rào tham lam thì nó đưa lên một cái hàng rào tình thương và đạo đức. Nó thấy rõ ràng chơn lý ở trong tâm khảm nó, trước mắt nó, trên đầu nó, dưới chân nó, sau lưng nó làm sao nó còn bị mất cái gì nữa. (Thầy cười). Sung sướng lắm!

Cho nên, nhiều người có tu có phần thanh tịnh nhẹ nhàng ngồi chung với một người bạn đời thì cái điển thường thường người ta nói xét qua, xét lại nó có. Bởi vì cái tâm luôn luôn nó chớp, nó chụp được, nó hiểu được cái trực, thành ra nhiều khi nó xuất ngôn kích động họ cũng có, nhưng mà cái đó không

phải là cái phương thức để giáo huấn người. Nhưng mà cái phương thức giáo huấn người ở trong Vô Vi là mình phải tìm hiểu ngoài sự động loạn của bạn này, nó còn có cái gì, nó còn cái phần sáng suốt của nó không? Nó có sáng suốt chúng ta phải đem cái sự sáng suốt vun bồi sự sáng suốt của nó để cho nó sớm trở về với nó, thấy chưa? Thay vì nó ta bà động loạn. Bây giờ, chúng ta cho nó thấy cái sáng suốt để nó trở về với nó thì cái đó là cái giáo lý của Vô Vi. Còn kích bác làm cho người ta rầu buồn, giận hờn, bực tức, nó không phải là phương thức của Vô Vi.

Cho nên, chú Ngẫu thường thường nói ông là mềm, tôi là cứng. Nhưng mà cái cứng của chú Ngẫu nó không có bén bằng cái mềm của tôi. Cái mềm của tôi nó cắt đứt từ giai đoạn một, từ đời nó dám tự nguyện bỏ qua đạo là cái dao tôi nó bén hơn cái dao của chú Ngẫu, nó có cái chỗ đó.

Cho nên, các bạn có thấy người này, người kia, người nọ, rồi các bạn thấy điển. Tại sao để cho chú Ngẫu ăn nói lộng hành vậy? Nhưng mà cái lộng hành đó để cho các bạn so sánh cái thanh nhẹ kia nó bén hơn cái cây sắt mà nó kêu keng keng đó, thấy chưa?

Cho nên, các bạn thấy rõ cái hàng rào tình thương mà tôi đã phân giải ở bên trên. Cái đó là trường sanh bất tử và đưa tâm hồn các bạn tiến tới cái chỗ muôn đời an lạc, cứu rỗi lấy mình, không bị luân hồi đau khổ. Đó, càng thấy, càng hiểu, con người nó càng vui tươi và trẻ trung cảm thấy mình ở trong chơn lý hạnh phúc.

Cho nên, các bạn tu tới bây giờ nhiều người nói: tôi tu ba năm rồi, tôi là nạn nhân của pháp lý. Hỏi cái gì kêu bằng nạn nhân của pháp lý? Pháp lý này đã ăn bám của các bạn xu lớn xu nhỏ nào không? Đã chia cái áo cái quần nào của bạn không? Và phỉnh phờ vốn liếng của các bạn không để mà các bạn trở nên một nạn nhân đau khổ? Đó là sự lầm sai, đó là sự tầm tối. Mà trong tầm tối các bạn đã có sáng suốt, các bạn thấy các bạn là một nạn nhân là các bạn thấy sự lỗi thôi của bạn rồi. Hỏi người khác làm người ta còn thặng hoa tư tưởng sáng suốt mà mình làm mình trở nên một nạn nhân của pháp lý là cái gì? Cái câu nói của mình phải tự thẹn và tự xét, mình là một người lười biếng không đi trong bi, trí,

dững, mình thấy mình là nạn nhân. Còn nếu mà mình là một người thực hiện trong cái đường lối từ bi và mình chịu trao dồi sửa đổi để cho trí tuệ càng ngày càng sáng suốt, mình dừng cảm chấp nhận hoàn cảnh và nhiệm vụ thực thi để tiến hóa thì mình đâu có là nạn nhân nữa, thấy không?

Tại vì mình là một người lười biếng không hành đúng pháp, nói rằng tôi là một nạn nhân mà mình là một người tội lỗi nữa. Hỏi tại sao nói là tội lỗi? Là tại vì tôi muốn tu để tôi trút tất cả những sự đau khổ của tôi cho người truyền pháp và người truyền pháp phải đổi lại cái sung sướng cho tôi. Bởi vì mình là ba xạo mà mình muốn gạt một người đại ba xạo làm sao gạt được (*Thầy cười*) thì mình phải thua, mình có tội, thấy chưa?

Cho nên, nhiều người không hiểu rồi đau khổ lu bù, nói đủ thứ tưởng là tôi lập ra một cái mảnh khoé để tôi gạt, tôi hưởng. Không có! Các bạn bình tâm xét lại coi đâu có gì đâu! Tôi đâu có làm cái gì gạt người ta đâu, cái gì tôi cũng truyền bá và dạy hết một trăm phần trăm nếu có khả năng, tôi giúp hết cho người hiểu cái cơ xuống thế gian đây là học tập, cải tạo phần hồn để tiến. Các bạn học nghịch cảnh để các bạn trở về thượng cảnh. Các bạn ở trong đau khổ, các bạn không cải tạo được cái sự đau khổ rồi, các bạn không muốn đem đau khổ cho người khác, thấy không? Khi mà các bạn không muốn đem sự đau khổ cho người khác là các bạn gì? Đã được thăng hoa tư tưởng, các bạn là người tiến bộ, là người tiến hóa chú trọng của tu đặng này về phần hồn chứ đâu phải thể xác. Nhưng mà sự thể xác đòi hỏi đó là chẳng qua cái luồng điện trực và thanh mà thôi. Nhưng mà khi cảm thông rồi có gì đâu là phải bị kẹt, tất cả đều là thông. Cho nên, chúng ta tiến lên sự thông, mình cảm rồi không còn sự thắc mắc nữa.

Cho nên, nhiều con người ở thế gian cái sự trần trụi họ không hiểu chơn lý thành họ tóa cái nguyên lý họ tóa không nổi. Họ hiểu mà họ tóa

không nổi thành ra họ bị kẹt. Cho nên, tôi có lập luận cái câu “*tu mà thiếu tu*” là ở chỗ đó (*thầy cười*) là tại không bình tâm xét sâu vô cái tình cảnh của mình để hiểu cái tình cảnh hiện đại của trời đất đã cho chúng ta thấy quả địa cầu này đã lần lượt tiến lên, vật chất còn tiến bộ được bay lên không trung, mà cái phần sáng suốt mình lại không có giao du trên không trung được, tại sao? Mình còn thấp hèn hơn vật chất à, thấy không?

Cho nên, các bạn xét lần lần rồi các bạn sẽ vui tươi với vạn vật, vạn linh. Các bạn ra cánh đồng trồng xem một cái cây. Các bạn hỏi hạnh phúc của anh ở đâu mà anh cứ đứng trơ trơ, thấy không? Thì nó cũng trả lời các bạn rằng hạnh phúc của tôi khi tôi hưởng được dưỡng thanh khí của trời đất, tôi mới được thăng hoa cao ráo như thế này, vui vẻ với mọi luồng gió đưa đến, thơ thới trong tâm can ổn định tôi mới đứng đây chớ. Thì các bạn xét lại các bạn, các bạn cũng đã và đang hưởng thanh khí điện của trời đất. Tại sao các bạn không thấy cái hạnh phúc đó? Cái đó là cái chánh, mà cái đó là cái ổn định, chớ không phải hủ tiếu, bánh tráng là ổn định đâu, (*thầy cười*) thấy không?

Cho nên, chúng ta thấy muốn hiểu luật định của đại tự nhiên, chúng ta phải gần tự nhiên nhiều hơn. Khi các bạn được đi lao động các bạn thấy sự quý giá của trời đất đang giáo dục bạn, sửa tâm sửa tánh, xây dựng tình thương. Cái cây kia, cái hột giống kia mà đợi bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm, bao nhiêu ngày mới có kết quả. Chúng ta mới tu có hai ba tháng mà muốn ông Tám làm giùm không, sao được thấy không? Ráng tu, ráng sửa.

Thôi nghỉ, nói hoài.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 4/9/1977)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

C, ngày 1/01/97

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con xin kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe. Con định viết thư thăm Thầy từ lâu, nhưng con không có địa chỉ. Con biết Thầy từ lâu, khoảng 10 năm qua sách, phim, băng, nghe Thầy chỉ dạy, bao nhiêu điều hay lẽ phải, nhưng con không hành được, vì con còn ngu muội, tham, sân, si lắm, mặc dầu con ăn chay trường mấy năm nay. Mẹ con, dì con ăn chay và hành pháp của Thầy, trái lại con ăn chay mà không hành được.

Cách đây 5-6 tháng, cậu "Minh", bạn đạo của mẹ xuống chơi và bảo con hành đi, cậu chỉ cho, làm thử cậu xem. Con làm được, vì con thường thấy mẹ con hành. Cậu nói biết mà không hành thật uổng, thôi hãy cố gắng hành đi, cậu giúp cho.

Bạch Đức Thầy! Mỗi con người ai cũng có một mảnh đời thầm kín, riêng tư, vui buồn, thương, hận, khác nhau. con nói câu này Thầy ở phương xa hiểu được con mà. Hiện giờ con phải cố gắng khắc phục mặc cảm tự ái của con để mà sống, nuôi dạy hai trẻ, trả hiếu cho mẹ. Ở với mẹ (mẹ già không làm ra tiền), với đứa em trai, con không có nghề nghiệp nào chính cả. Bởi vậy sống mà nhờ vào sự giúp đỡ bao nhiêu người trong gia đình, con thấy buồn và tủi thân cho mình lắm. Nếu như gia đình êm xuôi, bằng ngược lại, thì lời qua tiếng lại, người khổ tâm nhất là con. Con nghĩ chắc kiếp trước con không tu, cho nên kiếp này con phải chịu như vậy.

Bạch Đức Thầy! Hôm con đi dự lễ tang ông "Sáu", con có duyên gặp dì "L", và dì chỉ dạy cho con nhiều điều hay lẽ phải lắm, tuy thời gian quá ngắn, cộng thêm được Thầy ban phước Đức Hồng Ân chú niệm cho con mặc dây chuyền, như con có xứng đáng đeo vào cổ không thưa Thầy. Vì con tự kiểm bản thân mình còn ngu muội, tham, sân, si, tự ái, mặc cảm vẫn còn, nhất là hay làm cho mẹ giận.

Nay con viết bức thư này, trước kính chúc sức khỏe Thầy, sau đó nói lên những gì con đã nói trong thư, có điều gì sai sót và làm phật ý Thầy, con cúi đầu lại tạ ơn Đức Thầy từ bi hỉ xả tha thứ tội cho con. Con mong rằng khi Thầy nhận được thư con, sau thời gian ngắn, con nhận được đặc ân của Thầy gửi về cho con, đó là liều thuốc động viên cho con tu học tiến thêm.

Kính thưa Đức Thầy! Con xin phép tạm ngừng bút, chúc Thầy dồi dào sức khỏe.

Con, LTH

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 2-3-1997

TH con,

Thầy nhận được thư con đề ngày 31-1-1997, được biết con đang thật tâm tưởng nhớ và chúc sức khỏe cho Thầy. Thành thật cảm ơn con.

Bao ngày xa cách không gặp, nay con được nghe tiếng Thầy đã phục vụ không ít những người VN hải ngoại đang ở trong tình trạng như con. Tham, sân, si, đủ chuyện, nhưng Thầy cũng cố gắng ảnh hưởng cho người được biết lấy vị trí của chính mình mà tự tu để giải tất cả nghiệp chướng từ tiền kiếp tới bây giờ. Hiện tại khắp thế giới đều có người chịu tu sửa, thực tâm để hướng về đạo tự tu tự tiến trong thực hành. Nay con có duyên lành được nghe qua lời giảng của Thầy, được nghe nhiều người nhắc nhở và được gặp mặt Thầy cách đây nhiều năm trước. Nay tái hội để con cảm thức chính con chưa chịu sửa và cứu con. Nếu con bằng lòng tu, tức là con tự cứu con, con hành pháp, pháp lực càng ngày càng mạnh thì nghiệp lực sẽ giải tán. Nhiều kiếp, chúng ta mọi người ở thế gian đều không nhiều thì ít cũng có nghiệp tâm.

Luân hồi làm người để làm chi để học thương, yêu, thức tâm, khai triển và phục vụ. Nếu con muốn

kiếm có tiền sống thì con phải có tinh thần phục vụ. Con nhìn thấy Thượng Đế đang phục vụ quần sanh, vạn linh từ sâu bọ cho đến con người, Ngài đều ban chiếu thanh quang cứu độ. Con là phận sự của một con người - Trời Đất Người - con ở vị trí con người là thể thiên hành đạo mà con không biết con, con không chịu nhận pháp để lập lại sự quân bình của chính con là uống cho một kiếp làm người có cơ hội học để tiến, nhưng mà không học, làm sao tiến? Thầy sống mấy chục năm trong thực hành phương pháp PLVVKHHBPP. Đêm đêm lo tu sửa, thực hành tiến hóa và phục vụ bạn đạo đến ngày hôm nay. Thầy được vui khỏe, trẻ đẹp lại cũng nhờ phương pháp công phu của pháp lý mà thành đạt được, chứ Thầy ra đây hai bàn tay không cũng như con, đâu có tiền, lớn tuổi rồi đi xin việc làm chẳng có ai cho, chỉ biết tu thôi, tu để hướng về thanh tịnh để gần gũi Trời Phật, để thấy chấn động của càn khôn vũ trụ đã giáo dục con người tiến hóa hướng về tâm linh mà trở về thiên quốc.

Vốn hồn con từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian, chứ không có một người nào ở thế gian có thể chế biến con ra được hết. Nếu con hiểu được chính con, phần hồn con là chủ của thể xác, nếu hồn không tu thì thể xác phải hư, hư chỗ nào? Hướng dục sinh con, nghiệp lực càng ngày càng gia tăng. Con thấy người mẹ ở thế gian, người nào cũng là khổ hết, chịu hết bao nhiêu sự nhịn nhục mới nuôi con khôn lớn. Khi nó hiểu được chút đỉnh là trách móc mẹ hiền của nó, không thương nó, vì nó không hiểu nó! Nó hiểu nó thì nó là khả năng của vũ trụ, bằng lòng xây dựng sửa chữa tu tiến, thì phát triển luồng điện trong nội tâm. Khối óc khai mở, tâm tư xán lạn, hòa đồng với các giới, không tham lam tức là giữ được chữ tín để sống, thì làm sao không có cuộc sống tốt.

Người tu nói một là một, hai là hai, tự đẹp tự ái và sân si, biết được cha mẹ, biết được Trời Phật, thì chúng ta phải tu sửa để tâm thân được an lạc, tức là cha mẹ lúc nào cũng muốn con khỏe mạnh, không muốn con rầu, mà không muốn con đau khổ, mà chẳng muốn con nuôi cha mẹ nữa. Con thức tâm hiểu được nguyên lý của Trời Đất, là con đã có cơ hội tự đi và phát triển vị trí của chính con trong tinh thần phục vụ và phục vụ. Con chịu phục vụ tức là có tiền, thể gian cần người phục vụ, cần người làm việc, mà con siêng năng làm việc, đó là con có tiền rồi. Thầy cũng vậy, năm nay 74 tuổi, đêm đêm lo làm việc với các con. Thơ của con đến bao nhiêu sự trần trước vô minh đem lại cho Thầy, Thầy phải

phân giải rõ rệt để cho con hiểu con, cũng như quá trình bản thân của Thầy đã tu và tự hiểu, chứ không phải nhờ tranh chấp mưu mô lường gạt, tương lai sẽ đau khổ, không đi đến đâu. Dốc lòng tu sửa chính mình thì tương lai mới có cơ hội vị trí tốt. Vạn sự trên đời là không, tranh chấp để làm gì? Giành giựt để làm gì? Ôm việc để làm gì? Sửa tâm, sửa tánh tiến hóa hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ, mới thấy chấn động của vũ trụ quang đang hòa hợp với chúng ta, mà chúng ta không chịu hướng tâm về đó để xây dựng trí tâm thanh nhẹ, cơ tạng yên ổn thì bản thân bắt độ hà thân độ. Chính mình không giúp mình làm giúp được ai. Cho nên tu, người tu biết được một chút đỉnh cũng tha thiết mong người kế tiếp phải tự tu tự tiến trong xây dựng.

Ngày hôm nay con có duyên lành, gặp được người tu thờ thể trong tâm thức của con và cho con hiểu rằng phải tu mới có tiền, chứ tiền không giúp con, địa vị không giúp được con. con đã có địa vị cấu thành bởi Trời Đất - từ siêu nhiên hình thành một thể xác vi diệu vô cùng như thể xác của chính con, toàn là tự động, hiểu được điều này, điều kia, điều nọ, biết ăn chay là tốt, ăn mặn là sát sanh, mà hiểu cái nguyên lý đó mà thực hành đứng đắn, thì tâm trí nó mới bừng khai sáng suốt thì tâm đạo sẽ dồi dào; lúc đó con là dũng mãnh tu hơn, thấy nhiệm vụ của chính con, nhiệm vụ sửa mình để độ cho những người kế tiếp thì không bao giờ con thất nghiệp và không có việc làm. Lúc nào tâm tư chúng ta cũng có việc làm, xây dựng cho chính mình trong chu trình tiến hóa rõ rệt.

Người tham, sân, si, là người chưa hiểu lấy chính họ; họ hiểu lấy chính họ thì thức hòa đồng sẽ mở. Họ thấy họ sống với càn khôn vũ trụ, sinh sống là vũ trụ, mà mỗi đêm Soi Hồn, làm PLTC thì nó mới khai thông nội tạng. Lúc có con mới thấy càn khôn vũ trụ từ trong con mà ra, xác này có kim mộc thủy hỏa thổ, tim gan tì phế thận đầy đủ, liên hệ với càn khôn vũ trụ, mà con nào hay biết được.? Con tưởng con là không ăn chung gì! Con là quan trọng, con là một ánh sáng tại mặt đất nếu con chịu lập lại quân bình, hội nhập với chấn động của càn khôn vũ trụ thì tâm thức con sẽ sáng ra, thấy rõ đường đi hơn, mới thấy rõ pháp là quan trọng. Càng ngày càng thấy rõ càng tu nhiều, thực hành đứng đắn thì pháp lực càng ngày càng mạnh, nghiệp lực từ tiền kiếp của con phải giải tán, không còn lưu luyến trong tâm thức của con, con lấy gì mà sân, si buồn, tủi nữa.

Thực hành để khai mở thức hòa đồng xán lạn, chuyển qua nơi đó là điều mong muốn của nhân sinh, hiểu rõ cơ Trời Thượng Đế đã làm biết bao nhiêu cho nhân sinh, phục vụ quần sinh từ li từ tí, nhưng nhân quần phản trắc, hiểu lầm là mình hay hơn người khác, hiểu lầm là mình giỏi hơn người khác, làm những điều sai quấy tưởng là đúng, tự hành hạ tâm thân mà không hay. Cho nên nhiều người ở thế gian hành đạo cũng có, theo Thầy tu hành đạo một thời gian rồi phản Thầy. Mưu mô chuyện này, mưu mô chuyện nọ, rốt cuộc là tự hại mà thôi, thì Thầy cũng đành bó tay mà dứt khoát để cho họ tiến riêng con đường của họ; sau khi đặng rồi họ thức tâm, lúc đó họ sẽ quý những lời Thầy đã và đang giảng cho tất cả mọi người tự thức.

Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc chớ Thầy đâu có nhận đồng xu nào cắc bạc nào đâu. Thầy lo cặm cùi nhịn nhục, tiền bạc cũng phải nhịn để được mỗi ngày Thượng Đế ban chiếu thanh quang để Thầy qua được trong tinh thần phục vụ con. Nếu con

nhận được, con cảm thấy quý, con thực hành như Thầy, tức là tương lai con sẽ là Thầy. Tất cả sinh linh tại thế gian chung sống trong quả địa cầu càn khôn vũ trụ là một, mọi người mang một xác phàm tức là một tiểu thiên địa, không khác gì càn khôn vũ trụ. Bên ngoài có gì, bên trong có nấy, nếu chúng ta chịu tu thanh tịnh thì sẽ thấy hết, không phải cầu xin ông này ông nọ mà để có, cầu xin chừng nào thì động loạn chừng nấy, không có tiến đâu! Sửa mà tiến hóa mới thật là giải quyết được trận đồ, tâm linh sáng suốt mà hành sự.

Thầy chỉ có bao nhiêu lời nhắn nhủ con, nếu con bằng lòng tu, đó là phước cho chính con, con thực hành là con đạt, con làm là con có, con không làm thì hoàn toàn không có gì hết.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 29 tháng 1 năm 1978

Bầu trời thanh tịnh tâm tình tiến
Tiến hóa hư không pháp nối liền
Tâm Phật tình đời phân giáo lý
Cửu trùng vạn pháp đáo huyền thiên.

Huyền thiên hóa giải triền miên
Bên trong sẵn có nối liền cảm giao
Bên ngoài ngộ nghĩnh sắc màu
Khai thông nghịch thuận đối đầu sửa sai
Chuyển tình tranh lý sắc tài
Tự đầy tham hận ngày ngày bất an
Thiên đàng sẵn có không sang
Đâm đầu địa ngục lập màn đấu tranh
Phàm chơn lẫn lộn hai màn
Hư hư thực thực khó ban chơn tình
Chỉ lo tự sửa lấy mình
Tu cho kỳ được tâm linh hiếu hòa
Phân minh thanh trược chẳng xa
Nơi ta sẵn có ta hòa trược thanh
Nằm trong chơn lý đành rành
Thực hành sẽ thấy ta giành cho ai
Hào quang thanh tịnh rõ tài
Càn khôn vũ trụ dồi mài tiến qua
Bình tâm tự tiến tự hòa
Sống trong sáng suốt mới là càn khôn
Điển thanh tiến hóa trường tồn
Quy hồn quy vĩa ôn tồn học tu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Bốn (tiếp theo)

LUẬN VIẾT SÁCH LUẬN CÔNG ĐỨC, Ý TRỜI KHÉO BÀY CÙNG XÉT KÍ
LUẬN TAM THỦY LUẬN BỒ ĐỀ, DUYÊN THIÊN LỜI GIẢ VÀ NGHĨA THẬT

...
Tế Phạt: Có được trò ngoan như vậy, lòng ta an ủi lắm thay! Mong con trước sau bền chí, trời xanh sẽ chẳng phụ lòng.

Thái Sinh: Cảm ơn thầy đã khuyến khích con. Thân thầy cực khổ muôn phần, đôi dép rom của thầy rách nát tả tơi vì phải lưu dấu khắp bốn phương trời.

Tế Phạt: Dép rách có gì quan trọng, chỉ cần tâm không rách, chủ thể không tán, hình tượng há có thể đại biểu nổi Tiên Phật.

Thái Sinh: Lời dạy của ân sư quả đúng, dấu chân Phật Sống in khắp chốn, cứu đời, độ người, độ vật, hình bóng Phật hiện diện khắp nơi để mọi người thấp hương lễ lạy.

Tế Phạt: Ha ha, không ngờ trò ngoan lại có thể nói ra những lời kì diệu. Hi vọng chúng sinh trên đời đều có thể trở thành Phật tự tại, chớ thành Phật tượng gỗ.

Thái Sinh: Thưa con đã học của ân sư pháp tu trực chỉ Phật tâm, không theo tôn giáo hình thức, đôi dép rách này cũng không quản lê gót khắp đông tây châm chọc pha trò thiên hạ để gieo rắc thiên duyên khắp chốn, chẳng phải là người thất trí khật khùng mà là vị Phật Sống đương thời tâm lành vô tư lự.

Tế Phạt: Trò ngoan, lời nói của con quả dễ nghe, không ngờ con lại thích bộ áo đạo sĩ rách rưới này.

Thái Sinh: Trái lại trò ngu rất kính phục cái vẻ áo rách mà tâm Phật lành của ân sư.

Tế Phạt: Vì con yêu bộ áo đạo rách rưới nên thầy cũng muốn tặng nó cho con.

Thái Sinh: Hay quá, trò ngu sẽ giữ nó để làm vật lưu niệm.

Tế Phạt: Tại sao con không dám mặc?

Thái Sinh: A... (Rồi chỉ cười mà không đáp).

Tế Phạt: Chắc trò ngoan sợ mặc nó không đẹp mắt chăng?

Thái Sinh: Thưa thầy, con sinh ra vốn đã xấu xí nếu như lại bận đồ rách rưới nữa thì coi chẳng khác nào kẻ đầu đường xó chợ gian manh!

Tế Phạt: Tại sao thầy ăn bận rách rưới mà không trông giống như kẻ con mô tả?

Thái Sinh: Thưa, không phải vậy, không phải vậy. Hào quang của thầy tỏa ngời, nên bộ áo cà sa rách rưới này không che nổi tâm Phật chân chính của thầy, do đó chúng sinh đương nhiên sùng kính vẻ tiên phong đạo cốt của ân sư.

Tế Phạt: Con ca ngợi thầy như vậy, khiến thầy cũng cảm thấy hoang mang vọng động.

Thái Sinh: Thưa, hoang mang thì hoang mang, song thử hỏi đã mấy ai kiên tâm trì chí được bằng ân sư? (Hai thầy trò cùng ha hả cười vang). Việc trước tác cuốn Nhân Gian Du Ký này là công tác trang nghiêm của thần thánh, đôi lúc lại buông lời bông đùa, liệu có bị người đời cho là cả hai thầy trò cùng thiếu tư cách không?

Tế Phạt: Bốn cột mà không ngược ngạo, mỉa mai mà không quỷ trách, chính hợp với thiên

duyên còn con bản tính hồn nhiên như trẻ thơ, trò chuyện rất hợp với tính thầy, chúng sinh yêu quý hẳn là yêu quý cái vẻ phóng túng an nhiên tự tại của thầy. Nếu như trước tác Du Ký bằng cách quá trang nghiêm ắt hẳn sẽ cứng nhắc, văn chương trở thành khó đọc khiến dễ nản, nên cần phải phóng túng, linh hoạt và tự nhiên mới dễ dàng lôi cuốn đọc giả.

Thái Sinh: Tuy vậy, tự hậu con cũng phải bớt cùng thầy bốn cột để tránh cho người đời hiểu lầm là con thất lễ với thầy, bởi tội này quá nặng.

Tế Phật: Đó là tính quá thận trọng của con, thôi cũng được, thời giờ đã trễ, con hãy chuẩn bị lên đài sen gấp, để cuộc hành trình bữa nay của con khỏi trễ.

Thái Sinh: Thưa, con đã sửa soạn xong, kính mời thầy lên đường.

Tế Phật: Đã tới nơi, con hãy mở mắt ra, căn nhà phía trước là của một gia đình Tiên Thánh, bữa nay mình cần phòng vãn họ.

Thái Sinh: A! Vậy thì chắc chắn con sẽ gặp bậc thầy hay.

Tế Phật: Đúng đây, nhận điều hay của người để bù đắp chỗ dở của mình (*Thủ bỉ chi trường, bổ kỉ chi đoản*). Đó là đạo vậy.

Thái Sinh: Gia đình này khí lành chan chứa, đó là hòa khí tốt đẹp. Trong nhà, bên trên thờ ba tượng Phật, bên dưới một vị trung niên đang ngồi đọc kinh đầu sáng chói hào quang (*Lúc này vì còn ở xa nên Tế Phật vội phóng đài sen bay tới gần*). Ủa, cuốn kinh vị đó niệm có lẽ là cuốn “Ngọc Hoàng Phổ Độ Chúng Sinh” do bản đường trước tác, vì vừa rồi tiếng tụng niệm quá nhỏ nên con không nghe rõ.

Tế Phật: Vì khu này là nhà ở chứ không phải chùa miếu, vì vậy đọc lớn sẽ làm phiền hàng xóm trong lúc nghỉ ngơi.

Thái Sinh: Láng giềng cũng có thể nghe kinh, có gì mà không tốt đâu?

(còn tiếp)

